Paranics László

Ballada a Szerelemről

Zihált torzóim görcsösen, színvakon
gázoltak a szívmáglyának orgiáiba
Sáros-pataktól – Medina Del Campoig
Nyúzott, maszatos érzéseimet
majd e koholt föld szétveti.
Miközben örömöt hallatok, sugallja a szellőben
izgágán nyomorgó bánatok deleje, s derűje hasad el
előttem a Nagy Karácsonyi katedra előtti
Hamleten.

Kisasszony! Olyan ismerősen cseng számon neve,
kiejtem, egy aortaországút nyílik meg előttem.
Mosolya képekben festők kezétől piszkos,
örömódákat kenetelte már.
Régi álmokat idéző, borogató kendőre
egy hosszú álombakó harsonájára,
szívem csücske e rózsatüske nyirokja
pásztázta szerelmi vallomásomat.
S, Ön csak kinevet.

Fura egy hídnak lelke, andalító csobogás
a víztükrében, s riszálja a Tchaikovskij madár
hegedűnek madrigálját. A hídkorláton ketten
egybehangzó szerelmünket kottáztuk,
S én, mint hangoztam az egyszólamú kórust,
hangja felvezetésének üdvére, mint torzók, s emberi
árnyékoknak harmóniájáról, így idéztük a szerelmet
az énekek énekéből, s Viszockij ajkáról.

Fura egy madárnak zengő elragadottsága.
A szerelmesek sóhajhídjának átölelő bölcsője,
s mint őzek nyakbaboruló ölelése egy pusztai síkon,
hol a napraforgó, s kukorica lugasok, mint mi
ásítozzák a gőgös szerelmi szonettek strófáit.
Egy dédelgető, esti szimfónia lantjáról elpendített
szerelmes csókjáért.
Rekettyés labirintban bújtunk el, keresve egymást
Ariadné fonala elért, s megragadva
tértem vissza hozzád.

Áprily énekszövege számon, fejem fájdalma
a fóliánson.
Burkolt lírai képeslapok, szívem költészetére
terjedő igazszavak, hazugtettek, s egy pohár altató.
Midőn éjjeli hamucikkelyek, bóbiskoló okuláré
szemhéjak keresésében vesztünk el,
mint szokásunkból merített cukrozott gyümölcs
a szamócamezőkön túl, együtt is túl.

Lomha ígéretfű, szavaink mulandó illata,
párosodnak a Tinódi intrareneszánsz
lanthúrjai alant.
Cinege vitorlázik, villódzó hídbógninak kapualján
rácsodálkozik egy barlangból szabaddá lett
érintésben két forrókéznek ihlete,
s így vált a mozdulat, mint karbafont költészet,
minden szerelmes szavaknak
őszinte jelképe.

Lettem hős, egy báránytestből kikelt ördög,
s ördögből megáldott, megváltott angyali
személy kocsonyás alakja.
Egykor bűzös gondolatok és tettek ösztövér
hermaphroditája. S mára ornátus lelkű,
állhatatos szakállú, bölcsnek egy
kupált hőskatonája, ki e leány kezét fogja,
mint szerelmet e bálban csodált ajkát őrző
szikratüzek sípja.

Beszédhangok elhallgatnak,
retorizál egy márványszobor pampulája.
Fülébe súgok szerenádot,
a madárcsicsergés andantéjához hű valóságot.
Ibolya csutája fülében virágmetaforát
kajtat a csillagos égbolt tücsökduruzsolásakor.
Szeretlek, és ő viszont kíván.
Szívébe fogadja az ezüstpoharak szilánkja
törte szívem minden darabját.

Mondja: Ideje végre ezt megragasztani.
S én mosolyom érinti orcájának piroslását.
Kettőnk tánca balett, s keringő
a nyár derekán látott madarak látványa
oly üdítő, s szívmelengető egy poémikus felvonás
egyedülállóan költői, ármányszínház

tekintélyének erogén zónájában.
A tavasz oly távoli, de te közeli vagy.
Hiányodban erősebb, s gyengébbnek mutatóan.

Hát fel kell nógatni, fel kell hordani!
Fel kell szólítani, fel kell szentelni!
Árkusok szavai nem üzenetek többé.
Ölelt univerzum lelke csobolyóként
magasztal az élet tengelyén.
Itineráriumot kézbesít, s hallani vélem
szavaid lágy remegését:
a hiányt, s fekete örvényt.
Egy szertefoszlott Hamlet jelenetét.
Kettőnk várának királyság nélküli erényét.
Szerelmünk, szerepünk manír
drámai felvonását.

Zihált torzóim görcsösen, színvakon
gázoltak a szívmáglyának orgiáiba
Sáros-pataktól – Medina Del Campoig
Nyúzott, maszatos érzéseimet
majd e koholt föld szétveti.
Miközben örömöt hallatok, sugallja a szellőben
izgágán nyomorgó bánatok deleje, s derűje hasad el
előttem a Nagy Karácsonyi katedra előtti
Hamleten.

Kisasszony! Olyan ismerősen cseng számon neve,
kiejtem, egy aortaországút nyílik meg előttem.
Mosolya képekben festők kezétől piszkos,
örömódákat kenetelte már.
Régi álmokat idéző, borogató kendőre egy
hosszú álombakó harsonájára,
szívem csücske e rózsatüske nyirokja
pásztázta szerelmi vallomásomat.
S, Ön csak kinevet.

(Ha én mennék el előbb, megvárlak odaát,
a sötét tenger túlsó partján.)
(Ha nem leszel többé, érezni akarom majd a hiányod.)

P.L.